

Cella Ilie

FLORI
DE
LUMINĂ

București, 2026

Coperta: *Ioana Deaconu*

Desene: *Ioana Deaconu și Alexandra-Delia Simion*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ILIE, CELLA

Flori de lumină / Cella Ilie. - București : Bifrost, 2026

ISBN 978-630-6514-68-7

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

FLORI

DE

LUMINĂ

Flori de lumină

Flori de lumină
La mine-n grădină,
Și greieri de foc,
Al vieții drag joc
Îl cântă din noapte
Aproape...departe
În nopți friguroase
Pun frunze mai groase,
Se-nvelesc cu luceferi,
Strălucind în albi nuferi

În noapte visează
Cum ele dansează
Cu luna cea plină,
E-atâta lumină!

Flori albe, de crini,
Aureole și mir
Îmi umplu ființa
Și revarsă credința

Peste om, peste fire
Peste cer și iubire
Peste ape adânci
Pe nisip, peste stânci.

Flori sunt oriunde:
La mare, la munte,
Boboci cresc în noi,
Înfloresc ...
Când sunt doi.

Feerii colorate
Se trezesc de cu noapte
Să prindă-n petale
Puțină paloare.
Gladiola-i regină
Stă dreaptă-n grădină,
Trandafirul țepos
Nu se uită în jos,
Când toate respiră
În răcoare, lumină...

Fericite apar
În zori, așadar,
Cu mireasmă de zâne
Și pași fără urme.

O bogăție curată
Cu iubire pictată
Tulburător de frumos
Se așează pe jos
Printre flori pământești,
Ființe cerești,
Cu parfum diafan
Și lumină de-un an...

Acolo, aici

Acolo, unde se unesc norii,
Acolo se află și inima mea,
Acolo, în uimirea cerului prea albastru,
Acolo se simte bine și ea.

Aici, în centrul lumii prea simple,
Aici îmi tremură ochii privind
Aici mă simt prea acasă
Aici unde am învățat și-am trăit.

Acolo unde se unesc norii

Acolo unde se unesc norii
Acolo se află și inima mea
Suntem așa de mici, mult prea mici
Însă, inima-i mare,
Că ar cuprinde o stea.

Suntem telurici, hidoși
Cu atâtea defecte în noi
Însă sufletul e gigantic
De ar înghite un univers,
Nu doar o pereche de doi.

Iubirea ne proiectează în univers
Ostoid dorință și dor ne-implinit,
Oamenii...ființe mărunte, la prima privire,
Au un foc de vulcan ce arde cumplit.

Albe felinare-n soare

Albe felinare-n soare,
Cu arome argintii,
Struguri copți din feeria
Rândurilor lungi de vii

Strâng în coșuri de răchită
Parfum de licoare dulce
Inspir cu melancolie
Vara, ce începe-a fugi.

Greieri, amețiți de somn
Se strecoară printre frunze
Își târăsc prin ierbi uscate
Chitări grele, cântări spuse

.....

Soarele e la zenit
Unde via nu se vede
Roșiatic este cerul
Asfințitul îl prevede.

Eu rămas-am lângă coșuri,
Lumea mea e-n altă lume.
Și aștept să se trezească
Greierașul. Cum îi spune?

Albinuțele-n grădină

Albinuțele-n grădină,
De cum se face lumină,
Ies din stup, grăbite-n zori
Să culeagă mii de flori.

După un zbor de dimineață,
Când dispare orice ceață,
Aterizează pe-un câmp,
Lângă un lan de porumb.

Un lan auriu, mănos,
De grâu sănătos, frumos,
Se așează sub picioare
Albinelor călătoare.

Ce mai zarvă, bucurie
Albăstrelele-s o mie!
Macii se deschid în cor
Pe câmp e chiar tricolor!

Zumzet viu tresaltă firea
Nectarul dulce-i menirea
Miilor de albinuțe
Ce sărută flori drăguțe

Se revarsă-n cupe albastre.
Polen parfumat din astre
Se inundă cu glas viu
Câmpul nu mai e pustiu,
Freamată de zor nebun
Al verii timp e pe drum!

Graba lor, scăldată-n soare,
Prinde tot: copacii și floare
Într-un zumzet fericit,
Roiuri ca un ciripit...

Eu, rămas pe drum de țară,
Ostenit acum, că-i seară,
Privesc cerul spre-asfințit
Cuprind zarea, fericit,
Mai văd câte-o albinuță
Rătăcită..harnicuță,
Cum ridică aripi grele
Cum de duce-atâta miere?
E-o enigmă 'ne-nțelegă
O să mai cuget acasă...

Miile de albinuțe
Sunt în stupi
Regină, puiute.
O odihnă meritată
Om, albine, laolaltă!

Am așteptat

Am așteptat în așteptări,
În V-uri triste de cocori
Un tremurat, nostalgic poate
Un telefon în miez de noapte...

Sunt singură în eul meu,
Așa vrea bunul Dumnezeu,
Părtaș în suflet și în minte,
La viața mea de mai-nainte

Am cunoscut iubire mare
Ce-mi stătea pân'la picioare
În trup erau fiori de astre
Ce-mi străpungeau durerea-n coaste

Eu, alungat-am cu suspine,
Ceea ce poate-mi făcea bine
Am stat în letargie mult,
N-am încercat să mă ascult,

Am împletit gânduri divine
Cu zburcium și cu dor de tine
O luptă 'nencetată, seacă,
Ființa mea, atât de dragă...

Am uitat cum arată ploaia

Am uitat cum arată ploaia
Colb cafeniu mă-nconjoară
Strâns, fără glas.
Picături calde, de vară
Sunt ca un miraj perpetuu
Ce îmi apare-n față
Pas, după pas.

Mi-e dor și mi-e dor
De mirosul fântânii de piatră
În care apa vine de jos, ca un dar,
Răcoare oglindită din ceruri
Peste stepa din noi,
Peste oameni făr' de habar.

Cineva a stropit strada
Năclăită-n pulberi mărunte,
Mirosul de apă căzută-n dogoare
Mă trezește-ntr-o clipă,
Am broboane pe frunte...

E cald, mult prea cald.
Peste sufletul meu trece arșița,
Sunt timpuri cam tulburi și seci
Peste tot se simte acum
Necredința.

A-nceput să plouă

A-nceput să plouă
Ce ne place nouă
Că e ploaie deasă
Să tot stăm în casă...

Să-mpletim ciorapi,
Vărgați sau chiar albi,
Mănuși, fulărașe,
Chiar și costumașe.

Verișoara mea,
A venit și ea,
Andrele-a adus
Din casa de sus.

A adus cu ea
Lână PNA,
Pulover să facă
Sorei ei, cea dragă.

Pulovăru-i fin,
Rândul este plin,
Mâneci cu torsade...
A ajuns la coate.

Tricotez de zor
Bluză cu anchior.
Model, bob-de-orez,
De culoare frez.

Merg cu circulare
Lânica e moale,
Jos făcui bordură,
Din împletitură...

În copilărie,
Mi-amintesc și eu,
Era... cum se știe,
Și frumos și greu

La școală-nvățam
Acasă lucram
Îmbinam cumva
Munca, plăcerea.
Tot era frumos:
Pe față, pe dos!

Antichități

Se sting felinarele în parcul pustiu
Pâlpâind stins, în portocaliu,
Plopii foșnesc mult prea sus, aruncând câte-o frunză
Jos, pe trotuar sunt așezate în șir,
Corturi cu pânză.

Va fi mare târg în septembrie, de sfânta Maria
Anticarii bătrânii așează, pe tarabe,
Relicvele timpului, aducând frenezia
Acelor timpuri, nu prea departe de noi
Când, pe Calea Victoriei, treceau spre târguri
Care cu boi...

Parcă timpul se oprește în Bucureștiul pitoresc de-altă dată,
Pe măsuțe mâncate de carii stau strânse acum, roată:
Tablouri, gravuri, gramofone și cărți
Fotografii în alb-negru,
Cu margini zimțate, în părți.

Ceasurile de-argint îmi încântă privirea
Văd oameni ai orașului de-altă dată
Aducând nemurirea,
Purtându-și pașii agale, în costum elegant,
În promenade de vară, pe-alei,
Străjuite de cerul înalt.

Monezi vechi și bacnote pătate de vreme,
Ce-aveau milioane inscripționate
Sub desenele cu țărăncuțele noastre
Eterne...
Cești vechi, din porțelan fin, cu linii de-argint
Din care băut-au boierii noștri, pe timpuri
Vin de poveste, vrăjit.

Birji zgomotoase întrevăd cu ochi melancolici ...pierduți
Cai suri, tropăind pe Calea Victoriei,
Încadrați de biciuștile iuți...
Închid ochii, ascultând o romanță frumoasă
Pe care o îngân deopotrivă,
Stau cu tine la masă...

Pâlpaie iar felinarul de lângă cortul plin cu-amintiri
Este seară deja....am visat doar o clipă.
Să nu te miri!

Aripi negre în zori rozalii

Aripi negre în zori rozalii
Mă-nsoțesc pe deasupra șoselei pustii.
Sunt 7 perechi de aripi grăbite
Ce se-ndreaptă spre norii cei joși
Cu margini..gri..zdrențuite.

Ridic privirea spre ele, să văd
Zborul lor liniștit, aproape de pod.
Prima din păsări părea că le duce
Pe o șosea imaginară din cer,
Ce n-are nicio răscruce.

Eram încântată de distanța cea mică
Pe care-o aveam de zborul lor,
Evident, fără frică.
Fâlfăitul aripilor mă fascina,
Le urmăream de jos, dintr-un microbuz
Ce mergea pe șosea.

Într-o singură clip-au intrat
Într-o gaură neagră, obscură
Un nor prădător-nghiți cârdul de ciori
Lăsându-mi un gust amar în ochi și în gură.

Aștept și acum aripi negre
Să mă ducă departe,
Să alerg după ele, ca-n vis liniștit...
Și să zbor, poate...
Imaginea lor a rămas neștearsă și vie
Frântură de timp sigilată în a mea cochilie.

Astăzi e harababură

Astăzi e harababură!
Un coșar pe tastatură
A ajuns cu mult elan
Să se urce pe ecran...
Stai cuminte, eu îi zic,
Și mai curăță un pic
Ecranul negru, că-i mic.
Să arate numai soare
Mult noroc...
Și-adu o floare!
Pentru doamne, domnișoare!

Mărțișorul mititel,
Ascuns prin taste, nițel
Mă privi chiar curios
Firul îl trase în jos
Și ajunse pe birou
E primăvară din nou!

Baloane învelite în zăpadă

Baloane învelite în zăpadă
Sunt roșii inimioare,
Le văd acum pe stradă.
Respiră cu un suflu-ncet
De-un alb pur, cristalin,
Au strălucit o seară,
De sfântul Valentin.

Cu inimi încărcate
De bucurie vie
Perechi de-naripate
Aprind în cer făclie

Cu o scânteie mică,
Sămânță a iubirii
În cerul plin de stele
Se naște nemurirea.

Și-acolo sus, scânteia
Aprinde-un lampadar
Pâlpâind, cu un tremur,
E-al dragostei alb dar.

Apoi, păsările-l poartă
Pe aripi străvezii,
Împrăștiind zăpada
Pe străzile pustii.

Dragostea cea din ceruri
Se cerne-n infinit
Ne împresoară albă
Cu fire de argint.

Baloanele de-afară
Prinse de el și-o ea
Sunt jumătate albe
De dragoste și nea.

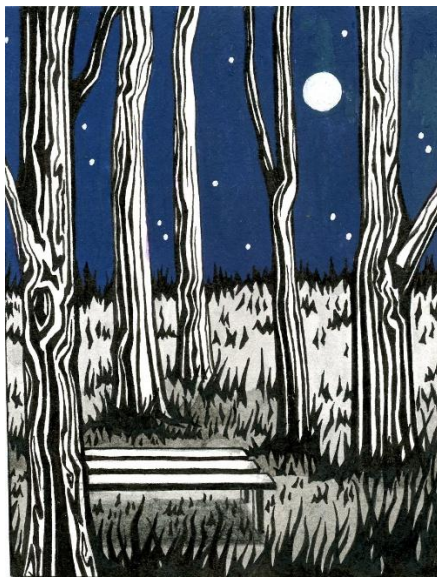
Băncile

Băncile verilor noastre
Respiră un verde aparte,
Vântul nopții freamată cerul,
Greierii se sfiesc să curme
Liniștea,
Instalată în noapte.

Mici licurici se mai văd
De pe bănci întunecate de
umbre,
Ei atrag privirile noastre deodat'
Ochii se deschid...
Către niciunde.

Ochii ațintiți către cer
Căutând stele îndepărtate, fugare
Ajung să clipească mai des,
Luna se vede cu munții ei, toți,
Draga mea, selenară!

Băncile așteaptă verdele crud
Sunt fericite când vara-i regină
Oamenii sunt chemați,
mic cu mare
Să viseze un pic:
Licurici, stele și vise
Să vină!

Blocuri

Blocuri înalte
Se văd de departe,
Ciment așezat
În straturi spre 'nalt

Dimineața lucesc
Spre ochiul ceresc
În cioburi de foc,
Fără suflet.
Deloc.

Vara strălucesc tare
Se văd până-n zare
În albastru-ncâlcit
Cu nori împletit.

Cuburi mici, așezate,
Vertical luminate,
În seri mohorate
Dau culori tari,
Albe și mute.

În noaptea de smoală,
Fără stele și goală
Cu mici licurici,
Din geamuri prea mici,
Privim spre pământ
De sus, unde-i vânt,

Din aripi de fier,
De sus, din eter.

Lumina-i o pată
O pată curată,
Ce se răsfrânge
Prin ziduri de plângeri

Foi lucitoare
Se văd până-n zare,
Pierzându-se ncet,
În vârful de Tibet.

Boboteaza

În ajun de Bobotează
Toata lumea este trează,
Se spală de dimineață
Rece-i apa. Apa-i viață!

Ne-mbrăcăm frumos, curat
Nu mai stăm deci, în halat..
Ne ducem la slujba mare
Că astăzi e Sărbătoare!

E ajun de Botez sfânt,
Mâine pe 6. Nu-i vânt.
Nici ger tare nu mai e,
Au plecat și iernile!

Bruma albă, argintie

Bruma albă, argintie
Ca o mantie întinsă
Peste-ogorul semănat,
Pe câmpia necuprinsă
S-a așezat, de cu noapte
Cu luciri de lună plină
Diadema-i de argint
Strălucește la lumină.

Sus, pe deal, privește-n zare
Un vultur cu aripi mari,
Spre câmpia glacială
Iscodind ceva vânat.

Însă, liniștea adâncă
Așezată peste câmp
Peste pătura de brumă
Țintuie tot pe pământ:
Bursucii stau la căldură
Într-un culcuș de nuiiele
Veverițele, departe,
În stejarii din vâlcele.

Nicio pasăre nu cântă,
Niciun fâlfâit n-apare,
Tot e lucitor și mut,
Nu mai e nici depărtare.

E încremenită zarea,
Parcă se așteaptă nori
Să freamăte de zăpadă
Când se scutură de flori

Albe, reci și sidefate
Vor umple câmpia-ntinsă
E frumos ca de cleștar!
Într-o lume seacă...stinsă.

Pe câmpia prea tăcută
Va fulgui prima dată
Vulturul se năpustește
Peste-un iepuraș, deodată.

Aripile-au fulgerat
Negre, peste-o mică viață,
Tunetul parc-a căzut
Și e încă dimineață.

